

Neděle

Barrymu Fairbrotherovi se na večeři do restaurace nechtělo. Větší část víkendu mu hlava třeštila bolestí a snažil se stihnout termín, kdy měl odevzdat článek pro místní noviny.

Jenomže jeho žena byla u oběda poněkud odměřená a nekomunikativní, z čehož Barry usoudil, že přáníčkem k výročí svůj zločin, totiž že se na celé dopoledne zavřel v pracovně, nezmírnil. A navíc psal o Krystal, kterou Mary neměla ráda, i když se tvářila, že ano.

„Mary, rád bych tě pozval na večeři,“ lhal, aby prolomil ledovou atmosféru. „Devatenáct let, děcka! Devatenáct let, a maminka nikdy nebyla krásnější.“

To Mary obměkčilo. Usmála se a Barry zavolal do golfového klubu, protože to bylo blízko a měli jistotu, že dostanou stůl. Snažil se manželce dělat malé radosti, protože si po téměř dvaceti letech společného života uvědomil, jak často ji v zásadních věcech zklamává. Nikdy to nebylo schválně. Jen měli velice rozdílný názor na to, co by v životě mělo zaujímat největší místo.

Jejich děti už hlídání nepotřebovaly. Dívaly se na televizi, a když se s nimi naposledy loučil, jen nejmladší Declan se na něj otočil a zvedl ruku na pozdrav.

Barry vycouval po příjezdové cestě a vyrazil přes hezké městečko Pagford, kde žili od té doby, co se vzali, a za uchem mu stále pulso-

vala bolest. Jeli po prudce se svažující Kostelní ulici, na které stály ty nejdražší domy v celé své viktoriánsky pompézní solidnosti, zabočili a projeli kolem neogotického kostela, kde jednou viděl svá dvojčata v představení *Josefa a jeho úžasný pestrobarevný plášť*, a přes Náměstí, odkud bylo dobře vidět temnou kostru zříceniny opatství, která vysoko na kopci korunovala siluetu městečka a splývala s fialovým nebem.

Barry točil volantem do známých zatáček, ale pořád musel myslet na to, že jak pospíchal, aby dokončil a odeslal článek pro *Yarvilské listy*, určitě v něm nadělal chyby. Naživo byl výřečný a podmanivý, ale dělalo mu potíže přenést svou osobnost na papír.

Golfový klub ležel jen čtyři minuty od Náměstí, kousek za místem, kde město končilo v posledním záchvěvu několika starých chaloupek. Barry zaparkoval minivan před klubovní restaurací Birdie a chvilku stál u auta, než si Mary přetře pusou rtěnkou. Chladný večerní vzduch ve tváři mu byl příjemný. Pozoroval, jak se obrysy golfového hřiště rozplývají v soumraku, a uvažoval, proč si tu vlastně pořád drží členství. Byl špatný golfista: měl nespolehlivé údery a vysoký hendikep. Jeho čas si žádalo tolik jiných věcí. V hlavě mu pulsovalo huň než kdy předtím.

Mary zhasla světlo u zrcátka a zavřela dveře na straně spolujezdce. Barry zmáčkl automatický zámek na klíčkách, manželčiny podpatky zaťukaly na asfaltu, zamykání zapípalo a Barry přemýšlel, jestli by nevolnost mohla ustoupit, až se nají.

Pak mu jako demoliční koule projela mozkiem bolest, jakou v životě nezažil. Ani nezaznamenal, že si při pádu na studený asfalt odřel kolena. Lebku mu zaplavoval oheň a krev; ta muka se nedala vydržet, jenže je vydržet musel, protože zapomnění mělo přijít až za chvíli.

Mary vykřikla... a křičet nepřestala. Z baru vyběhlo několik mužů. Jeden se vrhl hned zase zpátky, aby zjistil, jestli uvnitř mezi členy klubu není nějaký lékař na penzi. Manželský pár, Maryini a Barryho známí, zaslechl z restaurace to pozdvižení. Opustili své předkrmy a pospícha-

li ven, aby zjistili, jestli nemohou nějak pomoci. Manžel zavolal z mobilu záchranku.

Sanitka musela přijet ze sousedního města Yarvilu a trvalo pětadvacet minut, než dorazila. Když scénu ozářilo blikající modré světlo, Barry už ležel nehybně na zemi v louži vlastních zvratků a na nic nereagoval. Mary klečela vedle něj, punčocháče na kolenou rozedrané, držela ho za ruku, vzlykala a šeptala jeho jméno.